

Lions Club Doetinchem

Bulletin 184

JAARGANG 21 / mei 2002

Pres(s)praak

Op de vergadering van 3 april een interessant verhaal over erfrecht kunnen beluisteren: nogmaals bedankt Theo!

Tijdens de taphap op 17 april is Mia van Eijl ons namens Isala komen vertellen wat er allemaal staat te gebeuren op hemelvaartsdag en waarom ze echt van velen van ons hulp kan gebruiken! Voor leden die zich nog niet hebben opgegeven, maar wel kunnen, meld je aan; wij hebben zelf dit jaar geen grote activiteit, dus er moet toch nog wat energie over zijn !!!

- Bart Jaap houdt zijn verhaal op 5 juni
- Nogmaals, 9 mei (hemelvaartsdag) heeft L.C. Isala assistentie nodig bij hun kelderfestijn.
- 15 mei (3-de woensdag) is er weer een taphap
- 25 mei vindt ons jaarlijkse uitstapje plaats, samen met onze vrienden uit Dorsten.
- I.v.m. de vele activiteiten in mei vervalt de taphap met dames op 29 mei.

De bijeenkomst van 1 mei staat in het teken van transplantatie: de heer Marald Jansen, voorlichter van de Stichting "Transplantatie nu", zal het e.e.a. vertellen over het transplanteren van organen en wat daar bij komt kijken.

Vrijdag 26 april was jullie president uitgenodigd deel te nemen aan een "Festival van Mechelse Asperges", hetwelk georganiseerd werd door Lionsclub Antwerpen-Luythaegen in samenwerking met Brasserie "Chez Fleau". In alle zes gerechten waren op één of andere wijze asperges verwerkt: zelfs in het nagerecht! Volgens de voorzitter (een president hebben ze daar niet) zouden asperges bloedzuiverende en vochtafdrijvende kwaliteiten bezitten..... Deze gezonde avond, die werd bezocht door een kleine 100 gasten, werd omlijst door verschillende eenvoudige doch voortreffelijk smakende wijnen. Het voltallige personeel in het restaurant, één der leden is er de eigenaar van, werkte gratis en het batig saldo van deze avond kwam ten goede aan het sociaal werk van de "Cliniclowns België". Deze gezellige avond werd al borrelend aan de toeg besloten en pas in de kleine uurtjes reed Bob naar huis.

Han Meibergen

Jaarlijks uitstapje op 25 mei 2002

Dit jaar is onze club aan de beurt het jaarlijkse uitstapje gezamenlijk met de Lions uit Dorsten te organiseren. Graag nodigen wij u met uw partners uit deel te nemen aan dit boeiende en afwisselende evenement. Het thema is woestijn en dier.

's Middags brengen we een bezoek aan Burgers Zoo, waar behalve de traditionele dierentuin, ook Burgers Ocean & Desert bezocht kunnen worden en niet te vergeten het Safaripark. Een ieder is vrij zijn eigen keuzes te bepalen en indeling van de middag te bepalen.

Het programma ziet er als volgt uit:

- 12.00 uur ontvangst en aansluitend een prima lunch in het Wijn- en Spijshuis te Zeddum (Bovendorpseweg tegenover de kerk).
- 13.30 uur vertrek naar Burgers'Zoo te Arnhem met eigen vervoer.
- 14.30 uur onder voorbehoud: rondleiding met gidsen.
- 17.00 uur vertrek naar Wijn- en Spijshuis te Zeddum.
- 17.30 uur borrel of fris.
- 18.00 uur uitgebreid koud - en warm buffet.
- 20.00 uur afsluiting en afscheid.

De kosten voor deze dag bedragen Euro 50,- per persoon.
Drankjes, koffie en thee zijn voor eigen rekening. Koffie bij de lunch is in de prijs inbegrepen.
Graag rekenen wij op uw komst!

U kunt zich vóór 15 mei opgeven bij :

Marnix Jansen Venneboer, Lorentzlaan 20 7002 HB
Doetinchem tel. 0314-334984
Bart-Jaap Pull ter Gunne. tel. 0314-641896

of natuurlijk:

www.doetinchem@lions.nl

Toon's American Dream
of de nederlandse primeur:
Hospitality industry

Door een toeval bracht ik twee dagen voor de grand-opening van Resto Gasseling (bigger and better) een bezoek aan Toon's bedrijf. Talloze mensen als mieren werkzaam om toch vooral maandag op tijd te openen. Schilders, tegelzetters, electriciëns, schoonmakers, allen krioelden als in een mierenhoop door elkaar. En ergens daar tussen een onverstoorbare Toon, die rustig drie kwartier uittrok om mij het vernieuwde bedrijf te laten zien.

Het moet gezegd worden: het is indrukwekkend. Niet minder dan 70 plaatsen erbij, een nieuwe bar (met 700(!) flesjes permanent gekoeld), een compleet nieuwe keuken, een imposante afwasafdeling, beneden een grote voorbereidingskeuken, een grote opslagruimte en dat alles vooral uit Toon's eigen brein ontsproten. Bescheiden als Toon is noemt hij zijn eigen taak het alleen maar er zo goed mogelijk voor zorgen dat alle producten van A naar B komen, waarbij A de aanvoer is en B de tafels waar een en ander geserveerd dient te worden. De indeling in de keuken is misschien wel het beste voorbeeld van Toon's succes. Niets heeft hij aan het toeval overgelaten, alles is logistiek uiterst doordacht om in de kortste keren het bestelde gerecht op tafel te krijgen. Daarbij een behoorlijk kostbaar computersysteem dat dat alles ondersteunt. Typisch Toon is dat hij bedacht heeft onderscheid te maken tussen personeel dat de bestelling opneemt (en dat derhalve ook het meest gastvriendelijk dient te zijn), en de "runners" die vanuit de keuken de bestelling uitserveren. Het systeem is zelfs zo geavanceerd dat de bestelling door Piet opgenomen door Jan per plaats kan worden geserveerd, zodat je je afvraagt hoe Jan precies weet wie wat besteld heeft.

Met enige trots vertelt Toon dat hij onlangs zijn bedrijf genoemd heeft hospitality industry, hetgeen in Nederland nog niet bestaat. Hospitality is wat de gast dient te ondervinden bij het binnenkomen en bestellen; daarna gaat alles volgens een nauwgezet uitgekiend industrieel proces waar je als gast niets van merkt, maar wat er wel voor zorgt dat alles supersnel op tafel staat. En wat te denken van een systeem waarbij je welhaast als big brother wordt bekeken, zodat als er te veel tijd is verstreken zonder "tafelcontact" er direkt iemand naar de klant kan worden gestuurd om te vragen of alles in orde is (en liever nog natuurlijk of er nog iets besteld kan worden).

Dat alles heeft Toon bedacht in zijn eigen kantoor, hoewel die plek die benaming nauwelijks verdient. Weggestopt in de kelder, van ieder daglicht verstoken, met een 50-jaren koude tl buis boven wat oude

computers heeft Toon zich teruggetrokken om zijn bedrijf zo voorbeeldig mogelijk te leiden. Volgens ARBO normen mag een personeelslid daar niet langer dan een half uur werken en Toon zit daar uren! (Hij rechtvaardigt dat overigens door te zeggen dat hij vanaf die plek alles kan horen wat er in het bedrijf gebeurt ...) Dat hij daarbij goed voor zijn personeel zorgt blijkt wel uit het feit dat hij de bovenzaal opgeeft om daar personeelsruimtes van te maken. Ook wel nodig als je toch al gauw zo'n dertig medewerkers hebt.

Natuurlijk is alles in die paar dagen nog prima voor elkaar gekomen. "Gewoon al je lijstjes afwerken" is daarbij weer zo typerende opmerking van Toon. Wekenlang hebben Toon en Irma van vroeg tot laat aan de verbouwing gewerkt en geen spoor van vermoeidheid of stress. In ieder geval niet zichtbaar, want dat hoort natuurlijk bij hospitality.

Veel Lions hebben het resultaat tijdens de opening kunnen bewonderen en kunnen proeven van wat de keuken te bieden heeft. Terecht hebben Toon en Irma veel gelukwensen in ontvangst mogen nemen.

Ondernemer staat er in het ledenboek achter Toon's naam. Beter zou zijn entrepreneur, want hij heeft werkelijk iets groots gerealiseerd. Een pracht voorbeeld van hoe een aanvankelijk eenvoudig concept is uitgedroefd tot een heuse industrie.

Irma en Toon: klasse !

HB

De kunstkamer

Op 25 april jl. was het zover: het unieke project van Mieke en Herman van den Broek, De Kunstkamer, is officieel geopend.

Toen enige tijd geleden Mieke en Herman het belovende huis konden kopen realiseerden zij zich waarschijnlijk niet wat hun te wachten stond. Van twee huizen één maken doe je niet zomaar. Bert Lamers heeft daarvoor dan ook prachtige plannen bedacht, die met heel veel inspanning, zeker ook van Herman, tot een fantastisch resultaat hebben geleid. Een ware metamorfose die er voor zorgt dat er een mooie woonstee is ontstaan die warmte sfeer en intimiteit uitstraalt.

Maar de ambities van Herman en Mieke gingen verder dan een mooi huis. De benedenverdieping is niet alleen woon- maar ook expositieruimte waar Herman volop de mogelijkheid heeft zijn werken te laten zien. En Mieke zou Mieke niet zijn als zij niet bedacht zou hebben dat die ruimte ook te gebruiken zou zijn voor "kleinschalige zakelijke bijeenkomsten in een persoonlijk sfeer".

Reden te over om trots op te zijn en dus werd de opening groots aangepakt. Mieke (gekleed in een Edgar Voscreatie en kusunvriendelijke hoed) had Walter van Hulstijn van het SEO gestrikt om een inleiding te houden en de Spaanse kunstenares Consuelo Plaza Aranda zou het werk van Herman toelichten in kunsthistorisch perspectief, zoals enigszins bombastisch was aangekondigd in de buitengewoon fraai verzorgde uitnodiging en bijbehorende brochure. Een poging dus om kunst en economie met elkaar te verbinden.

Enig risico hield dat wel in. Walter begon met te zeggen dat hij geen verstand van kunst heeft. Niet erg natuurlijk, maar verdiep je er dan in of praat er niet over ... De titel van zijn toespraak was niet origineel: "De kunst van de economie en de economie van de kunst." Hij vergoelijkte dat door te zeggen "beter goed gejat, dan slecht bedacht". Na een paar treffende voorbeelden van de onverzettelikheden van Mieke slaagde hij er niet erg in een aantal houtsnijdende opmerkingen over kunst te maken, ondanks het feit dat Mieke daarvoor talloze suggesties had aangedragen. Terecht, en met zelfkennis, zei hij na verloop van tijd dan ook dat hij al wel lang gesproken maar nog maar weinig gezegd had. In tegenstelling tot Walter vond ik dat géén kunststukje. Over economie praten ging hem beter af. Kostprijs en meerwaarde zijn in het bedrijfsleven beter hanteerbare begrippen dan in de kunst. Uiteindelijk "is het maar net wat de gek er voor geeft". (En dat is natuurlijk ook zo: want een werk van Herman dat vroeger nog voor honderden gulden te koop was moet nu duizenden euro's opbrengen. En dat is niet te verklaren uit arbeidsuren, overhead, renteverlies, afschrijving, BTW en wat dies meer zij. Bestaat er eigenlijk wel een economie van de kunst?) Mijns inziens een misser was zijn opmerking dat "vraag en aanbod soms bepaald worden door de toestand van de economie". Ik ben nog econoom genoeg om in het omgekeerde te geloven. Toen ik na afloop daar met een paar andere gasten over sprak, bleken zij zich die zin niet te herinneren, dus veel schade heeft het gelukkig niet aangericht. Ook de opmerking dat de rede meer bij het bedrijfsleven hoort en het gevoel bij de kunst is discutabel, zeker als je je realiseert dat ook bedrijfsmatige beslissingen voor driekwart door het gevoel worden bepaald. Niettemin was het verhaal boeiend genoeg om dit alles een paar dagen later nog te herinneren.

De Spaanse kunstenares Aranda hield vervolgens een boeiend betoog over een prominent opgesteld drieluik van Herman dat binnenkort naar de vergaderingsruimte in een kantoor in Velp verhuist. Enorm van afmeting, opvallend kleurrijk en warm. Het spat allemaal van het doek

op, zei zij terecht. Nauwelijks voorstelbaar dat dat door een Nederlander is gemaakt. De inspiratie heeft Herman ontleend aan een Nocturne van Chopin. Aranda licht toe:

“Op het eerste schilderij is een vleugel afgebeeld en de lijnen van de klep lopen als een rode draad over alle drie luiken. De muziek komt zichtbaar uit de vleugel in de vorm van muziknoten. Zij vervormen en worden steeds vrolijker en levendiger, ze worden een vorm op zich en gaan hun eigen weg.

Het tweede doek is abstracter van aard en hier ontpopt zich de kunstenaar als een filosoof. (Geen toeval denk ik dat Herman zich tijdens de voordrachten heel bescheiden op de achtergrond terugtrok) Hij laat de muziek leven in zijn gedachten en concentreert zich op de muziek en de gedachten van de componist.

Op het derde werk eindigen de noten en de melodie. De lijnen van de klep van de vleugel komen ten einde en het drieluik is compleet.”

Al met al buitengewoon aardig om deze toelichting te krijgen op dit inderdaad spetterende werk van Herman. Een doek ook om steeds weer naar te kijken om er nieuwe elementen in te ontdekken.

Wie denkt dat daarmee de opening een feit is, rekent weer buiten Herman en Mieke. Je kunt het aan Mieke wel overlaten om onder het mom van huishoudelijke mededelingen op een charmante wijze nog enige promotieactiviteiten te verrichten. (Hetgeen er in ieder geval toe zal leiden dat Gus en ik de overzichtstentoonstelling in Amersfoort gaan bekijken.) De gasten werden verder verrast door een dansant optreden van leerlingen van een Doetinchemse balletschool. Een klassieke verbeelding van de drie gratiën op muziek van de eerder genoemde Frederic. (Naar ik aanneem Opus 37 nr. 2) Drie jonge gratiën, waarvan één met een opvallende uitstraling. Die kan nog een eind komen.

Ook AchterDoek was aanwezig met een optreden dat ik door tijdgebrek helaas heb moeten missen. Maar Theo Soontiëns zal daar ongetwijfeld iets moois van hebben gemaakt. Temeer omdat de opbrengst van de bijbehorende verloting AchterDoek weer wat meer speelruimte geeft. Kunst helpt kunst.

Is De Kunstkamer al een uniek project, de stijlvolle en vrolijke opening, die dank zij het fraaie weer in de schitterend aangelegde tuin kon worden gehouden, gaf nog eens extra allure aan de verwezenlijking van de dromen van Herman en Mieke. Een prachtig stel dat veel succes verdient!

HB

Dringende oproep !

Eén van de taken van de secretaris is het goed bijhouden van de ledengegevens. Tegenwoordig gaat dat via LOLAS, zoals bekend de on-line administratie van het MD. Aan de hand van die gegevens wordt het ledenboek samengesteld.

Mochten er in het huidige ledenboek fouten staan dan word je verzocht dat zo snel mogelijk, doch voor 9 mei a.s. aan mij mee te delen, zodat ik dat kan verwerken. Wijzigingen daarna kunnen niet meer in het ledenboek worden verwerkt.

Een volgend aandachtspunt is het aan mij opgeven van e-mail adressen. Steeds meer Lions beschikken daarover, maar van niet iedereen is dat mij bekend. Het zou buitengewoon handig zijn als iedereen zo'n adres heeft. Stel je voor dat bijvoorbeeld de notulen per mail gestuurd konden worden, of bijvoorbeeld wijzigingen in het programma. Eén druk op de verzendlijstknop en iedereen is op de hoogte ! Je kunt je wellicht voorstellen dat ik wel jaloers ben op secretarissen die op zo'n manier kunnen werken.

Mocht je mij nog nooit een mail gestuurd hebben dan verzoek ik je om jullie e-mail adres naar mij te mailen naar ons eigen club e-mail adres: doetinchem@lions.nl

Degenen die nog niet zo ver zijn om "het net" op te gaan, omdat hij daarvoor te oud is of er toch niets aan heeft vergissen zich. In onze club beschikken sinds kort o.a. Koos Witkop en Herman de Lange over webtoegang. Ouderdom is dus geen goede reden. Bovendien kan je over werkelijk alles informatie vergaren, vakanties boeken, artikelen raadplegen en weer eens op een andere manier met je (klein)kinderen communiceren, en soms buitengewoon amusant. Daarvan hieronder een voorbeeldje.

From: "Breuker, AMK (Anne-Marie)" <A.M.K.Breuker@rn.rabobank.nl>
To: "'henk.breuker@wxs.nl'" <henk.breuker@wxs.nl>
Date: Thu, 4 Apr 2002 16:08:07 +0200
Marije belde net, onderstaande was ongeveer het gesprek. Wij zijn echt heel technisch opgevoed (niet echt dus!!!!).
M: Hoe gaat zo'n dak van een cabrio open....??
A: Hoezo?
M: Nou ik heb zo'n ding gehoord en krijg het dak niet open.
A: Oh, op die manier, maar waar zit je dan?
M: Nou in Monaco, en ik rij daar nu in een Megane Cabrio, maar weet niet hoe het dak open gaat.
A: Wat doe je daar nou weer?
M: Kaartjes voor de Grand Prix ophalen, dat weet je toch?

A: Oh ja Formule 1, daar staat me iets van bij. Maar ik wist niet meer dat je die kaarten ging ophalen. Maar dat dak is kwestie van stil staan, handrem erop, in z'n vrij en dan handmatig openmaken en daarna op knopje drukken zodat de rest vanzelf gaat.

M: Oh, dat van die handrem en in z' vrij wist ik niet, even plekje zoeken om te kunnen stoppen. (Duurde een tijdje, verbinding verbroken (tunnel), nogmaals gebeld:)

A: Is het al gelukt?

M: Nee, raar, is nieuwe auto, zou toch moeten lukken !

A: Maar niet elke nieuwe auto heeft automatisch dak ...

M: Nee???? Oh, dat wist ik niet, hoe werkt het dan als je geen automatisch dak hebt?

A: Dat weet ik niet, mijn dak gaat automatisch.....

Jaahaaa, wij Breuker meisjes hebben er echt verstand van.....

Liefs

Anne-Marie

(En maak je geen zorgen dat de contacten op die manier vervlakken: wij bellen elkaar bijna dagelijks en zien elkaar ook vaak.)

Nu even dit bericht per e-mail naar Tom Jacobs versturen, die alle kopij verzamelt, rangschikt en vervolgens weer naar Wink mailt, alwaar ons bulletin zo fraai verzorgd wordt.

HB

Verjaardagen

In de voorbije periode zijn de volgende lions jarig geweest:

Koos Witkop, 8 april

Han Meibergen, 12 april

Jaap Gosses, 1 mei

Bij deze (nogmaals) van harte gefeliciteerd!

De komende periode hopen de volgende lionsleden hun verjaardag te vieren:

Rien ter Brugge, 9 mei

Hans Kietselaar, 11 mei

Harm Kloosterboer, 17 mei

Herman van den Broek, 27 mei

Herman de Lange, 27 mei

Toon Gasseling, 5 juni

Hoog Keppel, 25 april 2002.

Lieve Papillons,

Het einde van het seizoen nadert met rasse schreden en zo ook onze laatste aktiviteit van dit seizoen.

Na enig overleg heeft de aktiviteitenkommissie naar ons idee een leuke afsluiting bedacht, namelijk:

EEN HUIFKARTOCHT IN DE OMGEVING VAN.....

Deze bijeenkomst vindt plaats op **Vrijdag 21 juni** en ziet er als volgt uit:

14.00-14.30 uur Verzamelen bij Pietje Pull ter Gunne, Wisselinkweg 5 te Zelhem. Tel. 0314-641896.
(routebeschrijving zie einde brief)
De ontvangst gaat gepaard met een kopje koffie/thee.
15.00 uur Aanvang huifkartocht.
16.30 uur Start van een "aangeklede" borrel.

Tijdens de borrel, die ons wordt aangeboden uit de kas, hopen wij jullie de foto's van de fantastische bijeenkomst in "Huis Bergh" te kunnen laten zien.
"Lidwine en Carola nogmaals hartstikke bedankt voor jullie bijdrage"!!

De eigen bijdrage voor de huifkartocht is ongeveer € 8.50, afhankelijk van het aantal deelnemers.

In verband met het reserveren van de huifkar zouden wij het zeer op prijs stellen dat iedereen meteen laat weten of men wel of niet mee gaat.

Verder nog een huishoudelijke mededeling: Pietje en Marlie hebben besloten om nog een jaar samen met Janny de activiteitenkommissie te doen. Ze hebben hiertoe besloten vanwege de prettige samenwerking met Jannie en omdat ze het fijn hebben gevonden om activiteiten voor jullie te organiseren.

Op deze manier krijgen ze natuurlijk ook nog een extra kans om jullie nog beter te leren kennen.

Opgave voor deelname en eventueel vervoer zo spoedig mogelijk bij:

Janny Thijssen	tel. 0314 324876
Pietje Pull ter Gunne	tel. 0314 641896
Marlie Jacobs	tel. 0314 382404

Routebeschrijving naar Pietje Pull ter Gunne:
Route vanaf Doetinchem via de Kruisbergseweg richting Hengelo. Door de Velswijk, waarna rechts een BIM benzinepomp is. Daarna de 1-ste verharde weg inrijden (de Schooltinkweg) en die is lang. Na ongeveer 1 km linksaf een zandpad in. Let op: dit is het eerste zandpad aan de linkerkant. Dit is de Wisselinkweg. Deze splitst zich in een V. Links aanhouden en dan is het 't eerste boerderijtje rechts nr. 5.

Met vriendelijke groeten, mede namens Janny en Pietje,

Marlie Jacobs.

Van de redactie

Wim Frommé, deze keer aan de beurt om met de billen bloot te gaan, wil wel eens een andere, innovatieve insteek kiezen voor deze rubriek.

Theo Soontiëns heeft weer tijd vrijgemaakt voor een mooi stukje literatuur met wederom een verrassend slot.

Met de billen bloot

Wim stelt voor om i.p.v. de gebruikelijke vragenlijst een interview rondom een bepaald thema te houden. Een onderwerp waar hij al wat langer over nadenkt is, hoe we in de huidige tijd, als Lions, beter invulling kunnen geven aan de "We Serve" gedachte.

Wim, er is ongetwijfeld veel veranderd sinds jij 25 jaar geleden lid van de Lions werd. Welke veranderingen zijn jouw het meest opgevallen binnen de Lions organisatie in Nederland en binnen onze eigen club in het bijzonder?

De Lions bestaan ca. 50 jaar in Nederland, onze club is in 1959 opgericht. Er is zeker veel veranderd in die tijd. Zo was er in de beginjaren sprake van vele jonge clubs. Inmiddels is de Gemiddelde leeftijd van de Lion in Nederland al 55 jaar. Onze club ligt daar zelfs wat boven. De verhouding actieven/niet-actieven is hierdoor, en door het feit dat mensen tegenwoordig vaak eerder stoppen met werken, sterk veranderd en gaat, denk ik, in onze club zelfs in de richting van de 50/50.

Ook zie je dat er in de loop der tijd meerdere Lions clubs en andere service clubs bij zijn gekomen. In Doetinchem heeft dat geleid tot onderlinge afstemming m.b.t. fundraising projecten. Ik heb de indruk dat dit juist leidt tot een afwachtende houding van de clubs.

Ook binnen de maatschappij is er in die tijd natuurlijk veel veranderd.

Inderdaad, door de stijgende welvaart is er, denk ik, meer behoefte aan immateriele dienstverlening i.p.v. geld. De overheid stelt bijvoorbeeld wel geld ter beschikking, maar organisaties moeten het wel zelf regelen. Maar vooral jonge mensen krijgen het steeds drukker. Veel tweeverdieners hebben zelfs al moeite om voldoende tijd voor hun kinderen vrij te maken. Dit geldt natuurlijk ook voor de tijd die deze mensen over hebben voor de Lionsclubs. Bovendien wordt de "we serve" gedachte in deze tijd van rijkdom anders beleefd.

Je vertelde dat je, ook al in je werkzame leven, een warm voorstander bent geweest van voortdurende innovatie. Vind je dat ook voor de Lions van toepassing?

Ik vind dat we ons als Lions ook voortdurend moeten afvragen hoe we ons kunnen aanpassen aan veranderende tijden en omstandigheden. Zo zou de gouverneursraad binnen de Nationale Lions organisatie bijvoorbeeld een visie kunnen ontwikkelen op veranderingen en aandachtsgebieden in de komende 5 jaar. De zône chairman heeft dan een duidelijke boodschap tijdens zijn bezoeken aan de lokale Lionsclubs. Maar we kunnen natuurlijk ook gewoon bij onszelf beginnen en eens nadenken over hoe we in de huidige maatschappij onze dienstverlenende taak het beste kunnen invullen.

Welke vernieuwings mogelijkheden zie jij voor onze club?

Persoonlijk denk ik dat de maatschappij tegenwoordig meer behoefte heeft aan immateriële dan materiële dienstverlening. In de Lion van april jl. wordt daar ook over gesproken. Het spreekt mensen ook meer aan om bij te dragen aan doelen waar we meer dan alleen een financiële relatie mee hebben. Een goed voorbeeld is de stichting hulphond. In september hebben we een boeiende demonstratie kunnen zien van wat deze stichting kan betekenen voor lichamelijk gehandicapte mensen. Zo'n avond schept een band met zo'n stichting. Misschien kunnen we in meer opzichten iets betekenen voor zo'n doel. Onze werkzame leden beschikken over vele contacten en toegang tot netwerken. De niet-werkzame leden beschikken over tijd, kennis en ervaring. We zouden dit potentieel wellicht beter kunnen benutten en wat is er niet leuker dan met een groepje Lions te brainstormen en te helpen met het oplossen van knelpunten binnen bestaande organisaties.

Heb je ook ideeën hoe het een en ander kan worden geïmplementeerd?

Ik denk dat dat binnen clubverband moet worden bepaald. Ik geef hier slechts een beeld van mijn persoonlijke ideeën. Ik denk dat het bestuur eerst moet aangeven of deze visie breder leeft binnen onze club. We zouden daar wellicht een keer over kunnen brainstormen in plenair of kleiner verband.

Je bent ook voorzitter van Stichting De Linterhof, wat kunnen we leren van het succes van deze Stichting?

Deze stichting is ontstaan vanuit een initiatief binnen onze club. Arnold van der Goot heeft het idee gelanceerd iets te doen voor werkloze managers, ook dit was voornamelijk een immateriële activiteit, zodat deze mensen weer een doel hadden om samen te komen, waarbij zij hun kennis en ervaring weer konden gebruiken.

Dit heeft ertoe geleid dat de stichting De Linterhof tot een succesvolle stichting is uitgegroeid met een bescheiden vermogen waarvan het vruchtgebruik jaarlijks wordt aangewend voor de verstandelijk en lichamelijk gehandicapte medemens. Misschien dat dit idee ook kan uitgroeien tot iets moois.

Tot slot: heb je een suggestie met betrekking tot de volgende kandidaat voor deze rubriek?

Gerard Roelofsen.

Theo's column

Ontvlucht

Rennen!! Het enige woord dat in haar hoofd spookte. Rennen! Niet omkijken nu. Capuchon op, zodat ze in ieder geval van achteren niet herkend kon worden. Die stomme witblonde lange haren van haar herkende iedereen van verre. Ook al had ze het door middel van twee vlechten in toom weten te brengen, dan nog herkende iedereen haar aan haar haar.

De bocht om! Stilstaan. Nu eerst even uithijgen. Ze leunde tegen de muur van een groot rood bakstenen gebouw. Ze was warm. De jas was te dik voor de tijd van het jaar en was het wollen symbool geworden voor de overkill aan zorg die haar moeder vanaf de dag dat Tine geboren was op haar gebotvierd had. Zorg. Het meest verdachte woord van de afgelopen 16 jaar. Als het klonk werd altijd iets van Tine ingeperkt, ingepakt, ingesnoerd of gewoon kapot gemaakt. Bij "zorg voor haar ontwikkeling" hoorde het uitzetten van de tv, het in beslag nemen van stripverhalen en het huisarrest dat samenhang met bepaalde vrienden of vriendinnen. Tine had nooit precies weten te achterhalen welke soort van vrienden of vriendinnen door de beugel konden.

De beugel hoorde bij "zorg voor haar lichaam". Elke frustratie die haar moeder in de loop van de 44 jaar dat ze bestond had opgelopen, afgelegd en weer opgepakt, moest bij Tine voorkomen worden. Elke cel die het lef had zich in Tine te ontwikkelen werd door haar moeder aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen. Wanneer de cel te vroeg, te laat, te hoog, te laag, te bruin, te wit, te groot, te klein, te mooi, te lelijk, of helemaal volmaakt was, dan moest er een deskundige aan te pas komen. Thuis in de boekenkast prijken een rij medische handboeken waar Tine met evenveel afschuw aan dacht als aan al die para-medici die op verzoek van haar moeder met hun handen aan en in haar lijf hadden zitten wroeten alsof Tine een bonk chamotte-klai was die helemaal naar haar moeders behoefte gevormd moest worden.

Het meest afschuwelijke was wel dat Tine niet kon zeggen dat ze ontevreden was met zichzelf. Maar de gedachte alleen al dat haar moeder kon zeggen dat zij degene was die dat mooie lijf en olijke koppie veroorzaakt had, voorkwam dat Tine ooit volop kon genieten van de persoon die ze was. Elk positieve eigenschap werd onwillekeurig op het conto van haar moeder geschreven. Een goede reden om niet al te hoog over zichzelf op te geven.

Verder. Ze had nog 5 minuten. Elke minuut daarvan zou ze nodig hebben om op tijd op het station te zijn. Haar moeder zou haar verscheuren als ze wist dat ze nu hier zou zijn. Ze zou een keukenmes pakken en haar schepping, speeltje en eigendom voorgoed uitwissen, alsof het om een mislukte schets ging die uitgegumd moest worden. Maar er was geen keus. Het moest. Ze was 16 nou, bijna 17. Een leeftijd om eigen keuzes te maken.

De tijd ging sneller dan de route naar het station. Misschien had de trein vertraging. Dan zou ze nog op tijd zijn. Maar als de trein op tijd zou zijn, dan was het Tine die vertraging had. Ze hield haar pas in en glimlachte voor het eerst. Dit waren gedachtes naar haar hart.

Ze slenterde de laatste honderden meters. Ze luisterde naar haar hart en zoals het nu klopte kon ze ook niet anders. Ook al wist ze dat haar moeder hem had afgekeurd, Tine wilde met hem verder. Alleen met hem de wereld in. Hij was zo lief geweest toen ze elkaar hadden leren kennen. Ook al was hij een stuk ouder dan Tine, hij begreep haar veel beter dan haar moeder ooit gedaan had. Het was net of hij... hoe moest ze het zeggen? Het was net of hij haar al zijn hele leven gekend had. Ze kon het ook niet anders zeggen dan dat ze van hem hield. En toen ze dat eenmaal aan zichzelf had erkend, was er geen keus meer. Ze zou vluchten. Hij zou haar oppikken op het station en samen zouden ze een nieuw leven beginnen. Een nieuw leven? Zou dat kunnen?

Het station. Mensen komen naar buiten. Haar ogen schieten van de een naar de ander. Herkent ze hem al uit duizenden? Ja! Daar! Hij heeft zijn rood-grijze jas aan waarin ze zo lekker kan verdwijnen. Het schatje. Hij zoekt haar zoals zij hem net zocht. Ze zwaait. Eerst voorzichtig. Dan steeds uitbundiger. Ze lacht, schatert! Hij rent op haar toe en zij op hem. Omhelzing. Hij draait een soepel rondje met haar in zijn armen. Ze ziet en ze ruikt en ze hoort hem: Meisje van me. En juist als de tranen komen, fluistert ze: Papa!

Theo Soontiëns

Vier mei, vier vrijheid

In de vijfde klas van mijn lagere school werd je oud genoeg bevonden aan dodenherdenking mee te doen. Er werd iets over de oorlog verteld en daarna ging de klas naar het herdenkingsmonument. Daar stonden vijfde klassers van andere scholen en moesten wij luisteren naar een verhaal van een deftige meneer met een ketting om zijn hals om vervolgens de van huis meegenomen bloemen neer te leggen. Het was doodstil en indrukwekkend. Een paar jaar later mocht ik als padvinder de erewacht vormen bij een echte dodenherdenking. Netjes in de houding staan terwijl een stoet volwassenen langs trok om een tapijt van bloemen te vormen. Ook dat maakte veel indruk.

Maar van de tweede wereldoorlog wist ik als 10-jarige toen nog niets. Ik kan mij niet herinneren dat er thuis over de oorlog werd gesproken. Die was geweest en de wederopbouw was nog volop gaande.

Dat werd anders in 1960 toen mijn geschiedenisleraar op de HBS ons over de jaren 40-45 vertelde. Gelukkig werd in die tijd kennisoverdracht nog belangrijk gevonden en bestond het woord studievoordigheden nog niet. Vanaf die tijd kocht ik van mijn weinige zakgeld geen dinkey toys meer maar boeken. Nu terugbladerend is het onbegrijpelijk dat ik als eerste "Amor Fati/Tweestromenland" van Abel J. Herzberg kocht, maar goed, van Anne Frank had ik toen nog niet gehoord.

De uitzendingen van Lou de Jong waren een schokkende openbaring. Van de eerste uitzending op 6 mei 1960 tot de laatste op 4 mei 1965 heb ik er niet een gemist. Sindsdien is de verzameling boeken alleen maar toegenomen. Gus gaf mij Ondergang van Presser (1 maart 1967 "voor het candidaatsexamen", dat schreef je toen nog met een c). Later natuurlijk alle delen van de Jong, "De zaak 40/61" van Mulisch over het proces Eichmann, veel meer nog over WOII, en relatief op late leeftijd dan ook toch de dagboeken van Anne Frank, inmiddels aan gegroeid tot een behoorlijke rij Anne Frank literatuur, met als laatste aanwinst het onlangs verschenen boek "Het verborgen leven van Otto Frank". En ik koester de laatste illegale uitgave van Trouw van 19 april 1945. (Pas tientallen jaren later werd het mij duidelijk dat er tot ongeveer 1960 maar weinig aandacht werd besteed aan wat er precies gebeurde in WO II. Andere dingen aan het hoofd, niet willen weten, schuldbesef, schaamte ?)

Later kreeg ik de gelegenheid een aantal voormalige concentratiekampen te bezoeken. Sachsenhausen, Terezin en diverse keren Buchenwald. Steeds weer een beklemmende ervaring als je de toegangspoort doorloopt met "Jedem das Seine" of "Arbeit macht Frei" in

het hek verwerkt. Ook al is er veel verdwenen, je kunt je wel degelijk voorstellen wat er in al zijn onmenselijke gruwelijkheid gepasseerd is.

Ik heb nooit meer deelgenomen aan een dodenherdenking sinds mijn tiende jaar. En toch is vier mei altijd een bijzondere dag. Een uur van stilte, de viering op de Dam altijd aan. Dan moet niemand mij lastig vallen. Want het kan niet anders zijn dat wat toen gebeurd is, ook voor onze tijd nog betekenis heeft.

Het valt te begrijpen dat er naarmate de oorlog meer verleden werd, er gesproken is over de zin van dodenherdenking en bevrijdingsdag. Want hoeveel weet de jeugd van tegenwoordig nog over die donkere tijd. In het gedigitaliseerde tempo waarin wij leven is er nauwelijks nog tijd voor stilstaan, herdenken en reflectie. Het is immers al zolang geleden....

En dus is de kring van te herdenken kwaad en (oorlogs)slachtoffers steeds groter geworden. Worden andere oorlogen er in betrokken. Juist in onze dagen met bijvoorbeeld Srebrenica en het Midden-Oosten is het goed stil te staan bij de waanzin die nog steeds plaatsvindt. Hoeveel moeite het kost om te erkennen dat het niet goed gegaan is. Worden er hier eindelijk eens politieke consequenties getrokken (hetgeen al jaren eerder had moeten gebeuren), of er wordt al weer gezegd dat dat eigenlijk helemaal niet nodig was geweest. Plaatsvervangende schaamte maakt zich dan van mij meester.

Misschien is 4 mei ook een goede gelegenheid om de dag van vandaag te overdenken. Hoe gaan wij tegenwoordig met de wereld, het leven en onszelf om? Hoe vaak worden wij niet met weer een volgend schandaal geconfronteerd? Hoe conventioneel gedragen wij ons vaak niet? Het woordenboek omschrijft conventie als: "het geheel der als passend aangenomen vormen, gebruiken, bijv. in de maatschappij, soms met de bijbetekenis van stijfheid, bekrompenheid, sleur". Hoe echt, authentiek durven wij nog te zijn zonder te vervallen in "alles moet kunnen" dat het lange tijd zo goed heeft gedaan?

Bas Heijne schreef onlangs in de NRC: "Algemeen is men het erover eens dat de huidige mens er ongeveer zo aan toe is: zijn bestaan ontbeert een grote samenhang, zijn doen en laten wordt niet gesteund door geloof, de buitenwereld trekt grotendeels betekenisloos aan hem voorbij en het knagende besef van eindigheid wordt behendig weggemoffeld achter een glanzende façade van een permanente bevrediging van impulsieve behoeften. De enige nog overgebleven ideologie in de westerse wereld, het kapitalisme, genereert een leegte

waarop ze zelf slechts één onbevredigend antwoord heeft; het consumentisme.”

Zijn wij niet teveel het echte gevoel met onszelf kwijtgeraakt? Is het herontdekken van ware authenticiteit niet het kenmerk van de ware levenskunst: “de terugkeer tot het zelf, tot het afzonderlijke individu, dat opnieuw begint zichzelf vorm te geven en niet de oude illusies te koesteren” (Wilhelm Schmid). En dat is bepaald iets anders dan het individualisme dat zo kenmerkend is voor de tegenwoordige tijd. Het bereiken van die levenskunst is mooi, maar misschien is het inslaan van de weg daarnaar toe wel de belangrijkste stap naar echte bevrijding anno 2002. Hoe moeilijk dat misschien ook is, het lijkt zeker zeer de moeite waard.

Boven mijn computertafel hangt een grote poster, jaren geleden gekocht in het Anne Frankhuis. Op de achtergrond de foto van een lachende Anne en daarover heen de tekst: Het is een groot wonder dat ik al m'n verwachtingen niet heb opgegeven, want ze lijken absurd en onuitvoerbaar. Toch houd ik ze vast, ondanks alles, omdat ik nog steeds aan de innerlijke goedheid van de mens geloof”. Op 15-jarige leeftijd geschreven op 15 juli 1944, kort voor de noodlottige arrestatie. Haar vrijheid eindigde op de Prinsengracht.

In het Buchenwaldlied komt o.a. voor:

“ O Buchenwald, ich kann dich nicht vergessen
weil du mein Schicksal bist.
Wer dich verliess, der kann es erst ermessen,
Wie wundervoll der Freiheit ist.”

Die vrijheid zullen wij nooit kennen en voelen. Wij zullen op zoek moeten naar onze eigen vrijheid. Het is goed om daar eens extra bij stil te staan. Vier mei, vier vrijheid.

HB

Commissies 2001 / 2002

Leden:	Hans Kietselaar – voorzitter Hans de Vries Henk Drost Chris Geurink
Activiteiten:	Toon Gasseling – voorzitter Gerard Hehenkamp Marnix Jansen Venneboer Herman van den Broek Bert Lamers Chris Geurink Jan Jurriëns Jan Thijssen Gerard Roelofsen Theo Soontjens Bart-Jaap Pull ter Gunne
Jumelage:	Jan Kruit – voorzitter Henk Drost Jan van Iersel Martin Liefrink
Jeugd:	Dick de Bruin Koos Kuiper
Bulletin:	Tom Jacobs – hoofdredacteur Henk Breuker Koos Kuiper Ruud Wink Evert Bouma
Archief:	Dick de Bruin – voorzitter Jan Thijssen Rien ter Brugge
Kascontrole:	Theo Kamps Hans Bruyn
Lion Tamer	Rien ter Brugge
Tail Twisters	Toon van Oudheusden Chris Geurink Theo Kamps
Public Relations:	Ruud Wink
Interservice:	Wim Frommé Bert Lamers
Sjoelbak:	Jan Thijssen – voorzitter Rien ter Brugge Henk Kets Harry Mathijssen Jan Loggers Aart van Silfhout Gerard Roelofsen Bart Jaap Pull ter Gunne
Programma:	Ruud Wink Theo Soontjens Bert Lamers
I.C. Officer	Henk Drost